

SPARTACUS

264/62

Weekblad van de Communistenbond "SPARTACUS".
PROLETARIËRS ALLER LANDE, VERENIGT U!

ACTUELE
BERICHTEN

POLITIEK WEEKOVERZICHT.

5 Mei 1945.

In dagen van bijna ondragelijke spanning beleefde de arbeidersklasse en met haar alle andere lagen der bevolking, de eerste Meidag 1945. Ieder wist, dat reeds de eerstvolgende uren het bericht kon brengen van het officiële einde van de oorlog in Europa. In werkelijkheid zijn wij in deze dagen getuigen van de doodsstuipen van het fascistische imperialisme; in werkelijkheid is het einde van dat, wat men vroeger onder een oorlog verstond, reeds gekomen.

Elke oorlog, ook die welke gevoerd wordt onder inachtname van de zgn. oorlogsregelen en -gebruiken, betekent de overweldiging van de grote meerderheid der menselijke samenleving, zij betekent het misbruiken van de geestelijke en lichamelijke krachten der mensen, zij betekent de vernietiging van leven en gezondheid, zij betekent de vernietiging van alle waarden voor het e n e doel: de instandhouding van de kapitaalsdictatuur, de instandhouding van de onderwerping van alle geestelijke en lichamelijke scheppingskrachten onder het tyrannieke geweld van het kapitalistische systeem. Voor de kapitalistische wereld geldt de cynische regel: "De oorlog is de voortzetting van de politiek met andere middelen." En wij voegen aan deze, door de bourgeoisie zelf gevormde zin, nog toe: De oorlog was en is in de gehele klasseggeschiedenis steeds het laatste middel der heersende klasse, om haar macht te vergroten en te behouden. En de duizenden en miljoenen, die op de slagvelden en in hun door vuur vernielde woonplaatsen hun leven moesten laten, stierven voor geen andere doel dan dit, dat hun lots- en klassegenoten nog verder het juk der onderdrukking en uitbuiting moesten dragen. Tenzij zij eindelijk tot bewustzijn van hun kracht en maatschappelijke taken zouden ontwaken.

Maar zelfs gemeten aan de maatstaven van zulke oorlogen, was en is dat, wat wij in de laatste dagen van deze oorlog beleefden het toppunt van de waanzin. Met de bezetting van het grootste gedeelte van Duitsland was de oorlog militair beëindigd. Maar de kopstukken van het Duitse fascisme gaven de strijd niet op. In de tunnels van de ondergrondbaan te Berlijn op de straten en daken lieten zij de mil-

loenenbevolking van deze stad verbloeden, wierpen zij een, tot het fanatieke toe, vergiftigde jeugd in het razende vuur van kanonnen, machinegeweren en vlammen-

werpers, teneinde hun vloekbeladen leven als terroristen van het Duitse imperialisme nog enige dagen of misschien slechts enkele

DE EERSTE MEIDAG 1945.

uren te rekken.

Wij weten nog niet, hoe het einde van deze hoofdfiguren van het met bloed bevleekte Hitler-regiem, dat in deze dagen zich heeft voltrokken of voltrekt, er uitzag of er uit zal zien. Wij kunnen ons voorstellen, hoe zij elkander verraden en vermoord hebben, hoe elk ten koste van de anderen het eigen verspeelde leven trachtte te redden of te rekken. Zo ziet de heersende klasse er uit, wanneer zij haar spel heeft verloren, wanneer zij geen bloed meer vergieten kan, omdat de massa's zijn verbloed, omdat ze de laatste kracht uit de mensen geperst hebben.

En zo hebben onze kameraden het vooruit gezien en voorspeld. Daarom, omdat zij het imperialistisch-kapitalistisch karakter van de oorlog, van de eerste, zowel als van de huidige, de tweede wereldoorlog doorzagen, hebben in alle landen van Europa mannen en vrouwen van de revolutionaire arbeidersbeweging waarschuwend hun stem verheven.

Wij herdenken op deze eerste Meidag de Spartacusstrijders van de eerste wereldoorlog, wij hebben de namen Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg niet vergeten. Wij weten, dat, even als zij, ook in deze tweede wereldoorlog duizenden van onze Duitse klassegenoten zich tegen de imperialistische oorlog en tegen het fascistische verzet hebben en wegens hun trouw aan het proletarische internationalisme, aan de idealen van de communistische samenleving zijn vermoord, gefolterd en in de concentratiekampen levend begraven werden.

Hen, onze Duitse klassegenoten, het Duitse proletariaat, geldt in deze dagen, waarin de wereld in het vuur en bloed en in de waanzin van de chauvinistische haat dreigt onder te gaan, onze eerste Mei-groot der klassesolidariteit.

En op deze eerste Meidag gedenken wij die Meidag van 1941, waarop onze Hollandse Spartacus-makkers hun Manifest in de

arbeiders der oorlogvoerende landen en hen opriepen tot de strijd tegen de imperialistische oorlog, tot de strijd voor de vrede van de arbeiders en van de Arbeid, tot de strijd voor het socialisme. Wij herdenken hen, die een jaar later voor de geweren van de fascistische terreur hun leven lieten, en w. weten, dat mannen en vrouwen der arbeidersklasse zoals zij, in alle landen der wereld bereid zijn, leven en vrijheid te offeren voor de toekomst van de menselijke samenleving.

Een vreselijke rekening valt te vereffenen. De schuldige kan niet in één enkel land gezocht worden. De schuldige, dat is de onderwerping van de menselijke arbeid en van alle leven aan een macht van een maatschappelijk systeem, dat niet de mensen en hun behoeften dient, dat niet zaait en oogst, opdat de mensen zich verzadigen kunnen, dat niet denken en arbeiden laat, opdat de mensen in welvaart kunnen leven, maar dat slechts zijn eigen macht, de onbegrensde macht van de kapitalistische winst dient. En dit systeem beheerst de gehele imperialistische wereld. Het regeert, het buit uit, het verdrukt niet alleen het proletariaat, het maakt alle bezitlozen in alle landen tot werkdieren, die geen woord hebben mee te spreken over dat, wat door hen, **a l l e n** door hun werkkraft ontstond. Het imperialisme van alle landen is de machtsvorm van ditzelfde systeem. Zijn bloedschuld is internationaal. En nadat de ene concurrent om de beheersing der wereld in de stuipen van een volkomen waanzin zijn einde gevonden heeft, is de macht van het overwinnende imperialisme van welke politieke vormen het zich ook bedient, niet minder verderfelijk. De eindrekening van deze oorlog is een nieuw oordeel der geschiedenis over een systeem, dat slechts leven kan, wanneer het de mensen onderdrukt en uitbuit, wanneer het hen met leugens en schijnweten vult, wanneer het hen aan hun eigen vernietiging arbeiden laat.

Zal de arbeidersklasse deze keer de rekening begrijpen? Zal het proletariaat deze keer voor de eindafrekening zorgen? Of zal het zich opnieuw laten leiden en verleiden, inplaats van zijn lot in eigen handen te nemen?

Zal er een wederopbouw voor het leven of voor nieuwe vernietiging volgen? Zal het koren groeien om mensen te verzadigen, zullen de vernieuwde mijnen weer

arbeiden, opdat mensen zich kunnen warmen, opdat in de fabrieken en werkplaatsen gearbeid en gedacht kan worden om de levensbehoeften der mensen te bevredigen? En als dit zo zijn zal, als eindelijk de hand- en hoofdarbeiders van alle landen niet meer voor de vernietiging maar voor het leven en voor de welvaart niet meer voor de oorlog, maar voor de vrede werken zullen, hoe kan dat dan geschieden? Als onze jeugd zich echte wetenschap verschaffen en werkelijk geluk vinden zal, als het kiemende leven behoed en het zieke geheeld zal worden, hoe kan dat dan geschieden?

Dat kan alleen geschieden, als de arbeidersklasse zich haar ontzaglijke verantwoordelijkheid voor de toekomst aller mensen bewust wordt, als **ALLE MACHT AAN DE ARBEID** behoort.

Dat betekent de samenvatting der mensen in de plaatsen, waar zij arbeiden, onder de leiding, die zich zichzelf door eigen verkiezingen geven. In de fabrieken, en op de akkers, op de schepen en in de mijnen, in de kantoren en openbare diensten, overal waar mensen voor gezamenlijke arbeid samen zijn, daar moet de macht van de arbeid, het beschikkingsrecht der producenten tot heersend beginsel worden. Dat is de arbeidersbeweging, die, het kwaad van het huidige systeem begrijpend, zich haar verantwoordelijkheid bewust wordt en op alle problemen het enig mogelijke antwoord kent: Alle macht aan de arbeid, alle macht aan de overweldigende meerderheid van de maatschappij, alle productie voor de behoeften, alle energie voor de werkelijke wederopbouw.

Dat moet de betekenis worden van deze eerste Meidag van 1945, dat moet de vrede der arbeidersklasse worden, dit moet in de plaats komen van imperialistische wapenstilstand en nieuwe oorlogsvoorbereiding.

Hand- en hoofdarbeiders aller landen, sluit in Uw werkplaatsen, sluit in de werkkampen waarnaar men U deporteerde, de democratische bond van vrije en gelijke producenten. Richt Uw samenleving op tot een huis, waarin het voor de weggesleepten en weggedrevenen de moeite waard zal zijn terug te keren.

Vernieuwt in Uzelf de wil voor de ganse wereld een toekomst te bereiden, waarin het leven weer waarde heeft, laat over landen en zeeën van deze gekwelde aarde de Meigroet klinken van het proletarische internationalisme, van een werkelijke samenleving der mensen.

PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U !

DE BEVRIJDING VAN DE ARBEIDERSKLASSE MOET HET WERK ZIJN
VAN DE ARBEIDERS ZEELF.